

I. ĐỌC HIỂU (3,0 điểm)

Đọc văn bản sau và thực hiện các yêu cầu:

"...Mời đầu, Lộ tưởng ngồi như thế, có lẽ là yên ổn đấy. Nhưng người ta tồi lắm. Người ta nhất định bêu xấu hẳn. Trong nhà đám, một chỗ dù kín đáo thế nào, mà chả có người chạy qua, chạy lại. Mỗi người đi qua lại hỏi hẳn một câu:

- Lộ à, mày?

Cũng có người để thêm:

- Chà! Cỗ to đấy nhỉ? Đẳng ấy hoá ra lại ... bở!

(...)

- Mẹ kiếp! Không trách được người ta bảo: "Tham như mỡ".

A! Họ bảo hẳn là mỡ vậy... Tham như mỡ vậy!... Dữ vậy thì hẳn tham cho mà biết!... Từ đấy, không những hẳn đòi cỗ to, lúc ăn hẳn lại còn đòi xin thêm xôi, thêm thịt, thêm com nữa. Không đem lên cho hẳn thì tự hẳn xông vào chỗ làm cỗ mà xúc lấy. Ăn hết bao nhiêu thì hết, còn lại hẳn gói đem về cho vợ con ăn, mà nếu vợ con ăn không hết, thì kho nấu lại để ăn hai ba ngày... Hà hà! Phong lưu thật!... Cho chúng nó cứ cười khoẻ đi!

Cứ vậy, hẳn tiến bộ mãi trong nghề nghiệp mỡ. Người ta càng khinh hẳn, càng làm nhục hẳn, hẳn càng không biết nhục. Hỡi ôi! Thì ra lòng khinh, trọng của chúng ta có ảnh hưởng đến cái nhân cách của người khác nhiều lắm; nhiều người không biết gì là tự trọng, chỉ vì không được ai trọng cả; làm nhục người là một cách rất diệu để khiến người sinh đề tiện..."

(Trích *Tư cách mỡ* - Tuyển tập Nam Cao, NXB Lao động, 2010, tr.205-206)

Câu 1. Xác định phương thức biểu đạt chính của văn bản.

Câu 2. Những lời thoại "Lộ à mày", "Chà cỗ to ấy nhỉ...", "Tham như mỡ" là lời của ai? Hướng tới đối tượng nào và nhằm mục đích gì?

Câu 3. Anh/cu Lộ phản ứng như thế nào trước những lời nói xung quanh về mình? Tại sao?

Câu 4. Anh/chị hiểu gì về bài học cuộc sống được thể hiện trong câu văn sau: "Thì ra lòng khinh, trọng của chúng ta có ảnh hưởng đến nhân cách của người khác nhiều lắm; nhiều người không biết gì là tự trọng, chỉ vì không được ai trọng cả; làm nhục người khác là một cách rất diệu để khiến người sinh đề tiện..."

II. LÀM VĂN (7 điểm)

Câu 1. Viết đoạn văn ngắn trình bày suy nghĩ của anh/chị về ý nghĩa của lòng tự trọng của con người trong đời sống.

Câu 2.

"Thằng này rất ngạc nhiên. Hết ngạc nhiên thì hắn thấy mắt mình hình như uơ uốt. Bởi vì lần này là lần thứ nhất hắn được một người đàn bà cho. Xưa nay, nào hắn cô thấy ai tự nhiên cho cái gì. Hắn vẫn phải dọa nạt hay giật cướp. Hắn phải làm cho người ta sợ. Hắn nhìn bát cháo bốc khói mà bâng khuâng. Thị Nở thì chỉ nhìn trộm hắn, rồi lại toe toét cười. Trông thị thế mà có duyên. Tình yêu làm cho có duyên. Hắn thấy vừa vui lại vừa buồn. Và một cái gì nữa, giống như là ăn năn. Cũng có thể như thế lắm. Người ta hay ăn năn hối hận về tội ác khi không đủ sức để ác nữa. Thị Nở giục hắn ăn nóng. Hắn cầm lấy bát cháo đưa lên mũi. Trời ơi cháo mới thơm làm sao! Chỉ khỏi xông vào mũi cũng đủ làm người nhẹ nhõm. Hắn húp một húp và nhận ra rằng: những người suốt đời không ăn cháo hành không biết rằng cháo rất ngon. Nhưng sao lại mãi đến bây giờ hắn mới nếm vị mùi cháo?"

Hắn tự hỏi rồi lại tự trả lời: vì có ai nấu cho ăn đâu? Mà còn ai nấu cho mà ăn nữa! Đời hắn chưa bao giờ được săn sóc bởi một tay "đàn bà". Hắn nhớ đến "bà ta", cái con quý cái hay bắt hắn bóp chân mà lại kêu bóp lên trên, trên nữa, nó chỉ nghĩ đến sao cho thỏa nó chứ có yêu hắn đâu. Hồi ấy hắn hai mươi. Hai mươi tuổi, người ta không là đá, nhưng cũng không toàn là xác thịt. Người ta không thích cái gì người ta khinh. Và lại bị một con đàn bà gọi đến nhà mà bóp chân! Hắn thấy nhục hơn là thích, huống hồi lại sợ. Quá thật, từ khi biết rằng con vợ chủ sai hắn làm một việc không chính đáng, hắn vừa làm vừa run. Không làm thì không được: mọi việc trong nhà, quyền đàn bà. Chứ hắn, hắn có lòng nào đâu! Đến nỗi người đàn bà phát cáu. Bà thấy xa xôi không được, phải làm đến nơi. Bà bảo hắn rằng: "Mày thực thà quá! Con trai gì hai mươi tuổi mà đã như ông già". Hắn vẫn giả vờ không hiểu. Bà lẳng lơ bảo: "Chà nhẽ tao gọi mày vào chỉ để bóp chân thế này thôi ư?... " và thấy hắn dùng dằng, bà mắng xơi xơi vào mặt. Hắn chỉ thấy nhục chứ yêu đương gì. Không, hắn chưa được một người đàn bà nào yêu cả. Vì thế mà bát cháo hành của thị Nở làm hắn suy nghĩ nhiều. Hắn có thể tìm bạn được, sao lại chỉ gây kẻ thù?"

Bát cháo húp xong rồi, thị Nở đỡ lấy bát cháo và múc thêm bát nữa. Hắn thấy mình vã bao nhiêu mồ hôi. Mồ hôi chảy ra trên đầu, trên mặt, những giọt to như giọt nước. Hắn đưa tay áo quạt ngang một cái, quạt mũi cười rồi lại ăn. Hắn càng ăn, mồ hôi lại càng nhiều. Thị Nở nhìn hắn, lắc đầu thương hại. Hắn thấy lòng thành trẻ con. Hắn muốn làm nũng với thị như với mẹ. Ôi sao mà hắn hiền, ai dám bảo đó là thằng Chí Phèo vẫn đập đầu, rạch mặt mà đâm chém người?"

Cảm nhận về tâm trạng của nhân vật Chí Phèo được thể hiện trong đoạn văn trên. Từ đó nhận xét về triết lí tình thương của nhà văn Nam Cao.

(Trích *Chí Phèo* - Nam Cao, SGK Ngữ văn 11 Nâng cao, tập một, 2021, tr.183-184)

- Hết -

Thí sinh không được sử dụng tài liệu, giám thị không giải thích gì thêm.